

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Ματθ. 19, 16-25)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας, στις 18/8/1991)

1. Δύσκολο για τούς ανθρώπους, εύκολο για τόν Θεό

Στό Ευαγγέλιο πού άκούσαμε σήμερα, ό Κύριος μάς είπτε, ότι τό νά σωθεΐ ένας άνθρωπος «μέ τό σπαθί του» είναι άδύνατον. Κατά άνθρωπον είναι άδύνατον. Καί μόνο στό Θεό είναι δυνατόν. Τά λόγια αυτά, φαίνονται άπογοητευτικά. Έρωτάμε λοιπόν: «Πώς κατέληξε σ' αυτό τό συμπέρασμα ό Χριστός; Τί θέλει νά μάς πεί;»

Τόν ρώτησε ένας νεαρός:

-Τί νά κάνω για νά σωθώ;

-Νά τηρήσεις τίς έντολές του Θεού, του άπάντησε.

-Ποιές έντολές;

-Τό ού φονεύσεις, ού μοιχεύσεις, ού κλέψεις, ού ψευδομαρτυρήσεις. Καί νά αγαπάς τόν πλησίον σου σάν τόν έαυτό σου.

-Όλα αυτά τά τηρώ άκριβώς καί μέ συνέπεια από τήν νεανική μου ηλικία. Άπ' όταν ήμουν δηλαδή παιδί. Μοϋ λείπει κάτι άκόμα; Χρειάζεται νά κάνω άκόμα κάτι;

Του άπάντησε ό Χριστός:

-Άν θέλεις νά γίνεις τέλειος, άφησέ τα όλα αυτά πού έχεις. Πούλησέ τα, μοίρασέ τα σέ φτωχούς καί έλα νά μέ ακολουθήσεις.

Καί τότε ό νεαρός, «άπήλθε λυπούμενος». Γιατί είχε πάρα πολλά. Η καρδιά του είχε κολλήσει σ' αυτά καί άπεδείχθη ότι αγαπούσε πιό πολύ τήν περιουσία του από ότι τόν Θεό καί τήν ψυχή του.

-Δύσκολο νά μπει πλούσιος στόν Παράδεισο, είπτε ό Χριστός.

Ἐμειναν κατάπληκτοι οἱ μαθητές. Ἄν ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος πού τήρησε ὅλες τῖς ἐντολές δέν σώζεται, ποιός θά σωθεῖ;

Γιατί μίλησε ἔτσι ὁ Χριστός; Διότι ὅτι ἔχει κανείς τό ἀγαπάει. Κολλάει ἡ ψυχὴ του σέ ὅτι ἔχει καί σέ ὅ,τι θαυμάζει ἀπό τόν ἑαυτό του καί ἀπό τό περιβάλλον του. Εἶναι πῶς εὐκόλο, λέει ὁ Χριστός, νά περάσει ἡ γκαμήλα ἀπό τήν τρύπα τῆς βελόνας, παρά ἕνας πλούσιος, ἕνας ἄνθρωπος πού χορταίνει ἀπό τά ἐπίγεια, νά μπεῖ στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

-Καί ποιός τότε θά σωθεῖ; ρωτᾶνε οἱ ἀπόστολοι.

Ἀπαντᾶει ὁ Χριστός:

-Παρά ἄνθρωποις τοῦτο εἶναι ἀδύνατο. Μόνος του ὁ ἄνθρωπος δέν σώνεται. Παρά δέ Θεῶ, τά πάντα δυνατά ἐστι.

2. Ἡ πῶς στραβὴ ἰδέα τοῦ κόσμου

Ἐρώτημα. Τί μᾶς λέει ὁ Χριστός; Λόγια ἀπογοητευτικά ἢ λόγια παρήγορα;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Ὅποιος ἀκούει ἀνόητα καί ἐπιπόλαια, νομίζει πῶς ὁ Χριστός λέει λόγια ἀπογοητευτικά. Ἀφοῦ μόνος στό Θεό εἶναι δυνατόν νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος καί ἀπό μόνος του δέν μπορεῖ νά σωθεῖ, ἄρα νά ἀπογοητευθοῦμε.

Ὅχι ἀδελφοί μου. Λάθος αὐτό τό συμπέρασμα. Ἀφοῦ εἶναι δυνατόν στό Θεό νά σωθοῦμε, ἄρα νά ἔχουμε ἐλπίδα καί ἐνθουσιασμό. Γιατί; Γιατί εἴμαστε ἄνθρωποι ταπεινοί, ἀδύνατοι, ἁμαρτωλοί. Καί ὁ καθένας, ἀνάλογα μέ τήν εὐσέβεια πού ἔχουμε, τήν γνώση πού ἔχουμε καί τά πάθη πού ἔχουμε, μικρά καί μεγάλα, κολλάει ὁ νοῦς μας πότε στό ἕνα πότε στό ἄλλο, πότε σέ ὅλα μαζί καί τελικά διαπιστώνουμε, πῶς γιά τήν ψυχὴ μας, ἔχουμε δυσκολία νά κάνουμε κάποια μεγάλη θυσία γιά νά σωθοῦμε. Μᾶς εἶναι δύσκολο νά τά κλωτσήσουμε καί νά τά καταπατήσουμε ὅλα ὥστε νά μπορέσουμε νά σωθοῦμε «μέ τήν ἀξία μας».

Ὅμως, αὐτό ἀκριβῶς εἶναι πού λέγει ὁ Χριστός. «Παρά ἄνθρωποις τοῦτο ἀδύνατον ἐστι». Νά καταφέρει δηλαδή ἕνας ἄνθρωπος, ἀπ' ὅταν γεννηθεῖ μέχρι πού θά πεθάνει, σέ μεγάλη ἡλικία, νά μήν κολλήσει ὁ νοῦς του πουθενά. Νά καταφέρει νά τά καταφρονήσει ὅλα, ὅλες τῖς ἡμέρες καί ὅλες τῖς στιγμές, καί νά εἶναι σέ ὅλα πάντοτε τέλειος.

Ἀλλά ἡ σωτηρία μας δέν εἶναι ἀδύνατο πράγμα, γιατί ὁ Θεός εἶναι

παντοδύναμος καί πανάγαθος.

Ποῦ λοιπόν εἶναι ἡ ἐλπίδα μας; Μᾶς τό ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας σέ κάθε ἱερή ἀκολουθία. Ὅταν τελειώνει ἡ προσευχή μας, λέει ὁ παπᾶς: «Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι» «Δόξα σοι Χριστέ, ἡ ἐλπίδα μας» Σύ εἶσαι ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας. Δόξα σοι. Καί ἔτσι μαθαίνουμε νά ἔχουμε τήν ἐλπίδα μας στό Χριστό.

Ἄς θυμηθοῦμε τήν διήγηση τοῦ Εὐαγγελίου γιά τή θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μιά μέρα τόν συνάντησε ὁ Χριστός. Τοῦ ἔβαλε λάσπη στά μάτια καί τόν ἔστειλε νά πλυθεῖ στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ. Καί ἔγινε καλά. Τότε ἔπεσαν πάνω του οἱ φαρισαῖοι σάν τά κοράκια.

-Ποιός σέ ἔκανε καλά;

-Κάποιος ἄνθρωπος πού τόν ἔλεγαν Ἰησοῦ.

-Ἡμέρα Σάββατο σήμερα, τοῦ λένε. Αὐτός πού σ' ἔκανε καλά, εἶναι ἁμαρτωλός. Καί ἐκεῖνος καί σύ πού δέχτηκες τή θεραπεία.

-Ἐγώ δέν ξέρω ἂν εἶναι ἁμαρτωλός. Ἐγώ ξέρω ὅτι μ' ἔκανε καλά, τούς ἀπάντησε.

Τέλος πάντων, τόν κατηγοροῦν, τόν κακολογοῦν, ἀλλά ἐκεῖνος δέν ἀρνεῖται τόν Χριστό, Ἐκεῖνον πού τόν εὐεργέτησε.

Τόν βρίσκει μετά ὁ Χριστός καί τοῦ λέει:

-Σύ πιστεύεις στόν Υἱόν Θεοῦ;

Ρωτάει ὁ τυφλός:

-Καί ποιός εἶναι Κύριε, γιά νά τό δείξω ὅτι πιστεύω;

Τοῦ ἀπαντάει ὁ Χριστός:

-Αὐτός πού μιλάει μαζί σου.

Καί τότε ὁ πρῶην τυφλός, προσκύνησε τόν Χριστό καί τοῦ εἶπε:

-Πιστεύω Κύριε. Πιστεύω. Καί τόν προσκύνησε.

Τί σημαίνει αὐτό;

Γιά νά σωθοῦμε, χρειάζεται πρῶτα νά πιστεύσουμε στό Χριστό. Καί μετά νά τό

δείξουμε ότι πιστεύουμε στο Χριστό, μέ έργα. Ποιά έργα; Τά έργα τῆς πίστεως. Ποιά είναι τά έργα τῆς πίστεως; Τό ὅτι τόν δοξάζουμε σάν Θεό καί σωτήρα μας καί ὅτι τόν προσκυνοῦμε.

Λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον», τόσο ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, «ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενή ἔδωκε ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν ἔχει ζωὴν αἰώνιον». Ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, νά ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Νά μήν κινδυνεύει νά τὴν χάσει. Τό πρῶτο λοιπόν ἀδελφοί μου γιὰ τό ὁποῖο πρέπει νά διερωτώμεθα, εἶναι: «Ἐγὼ πιστεύω στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ;»

Ἄμα καρδιά καί νοῦς δυσκολεύονται νά ἀπαντήσουν ὅτι «πιστεύω στόν Χριστό σά σωτήρα μου καί Θεό μου», τότε ὅτι καί νά κάνεις, ὅσα καλά έργα καί νά κάνεις, κοντά στή σωτηρία δέν εἶσαι. Γιατί ἡ σωτηρία «παρά ἀνθρώπους» εἶναι ἀδύνατη. Γιατί; Διότι σωτηρία σημαίνει νά πᾶς κοντά στό Θεό, στόν Παράδεισο, στήν ἰδιοκτησία τοῦ Θεοῦ, στήν χαρά καί στίς δωρεές τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά γιὰ νά σοῦ τά δώσει αὐτά ὁ Θεός, πρέπει νά ἔχεις καλή προσωπική σχέση μαζί του. Ὅχι νά ἔχεις δικές σου ιδέες καί νά κάνεις αὐτό πού ἀρέσει σέ σένα εἴτε καλό, εἴτε κακό. Νά εἶσαι δηλαδή «πλούσιος» στό μυαλό σου καί νά νομίζεις ὅτι τά ξέρεις ὅλα, ὅτι τά καταλαβαίνεις ὅλα καλά καί ὅτι τά ἀντιμετωπίζεις μόνος σου ὅλα καλά.

Αὐτή ἡ ἰδέα εἶναι ἡ πιό στραβή ἰδέα τοῦ κόσμου καί ἡ πιό μεγάλη ἁμαρτία. Αὐτή εἶναι ἡ ἁμαρτία τοῦ διαβόλου. Πιστεύει δηλαδή, ὅτι εἶναι χορτᾶτος, πλούσιος μέ τὴν ἰδέα πὼς δέν χρειάζεται νά λαβαίνει ὑπ' ὄψη του τόν Θεό καί νά ὑπακούει στό τό θέλημά του.

3. Ὅταν ὑπάρχει πίστη ὅλα εἶναι δυνατά

Ἄς ξαναγυρίσουμε στό Εὐαγγέλιο. Εἶπε ὁ νεαρός στό Χριστό:

-Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸ πρέπει νά κάνω γιὰ νά πάω στόν Παράδεισο;

Καί ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε:

-Εἶναι λάθος νά λές: «τί ἀγαθὸ, τί καλὸ νά κάνω γιὰ νά πάω στόν Παράδεισο;» Γιατί «οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός». Χωρὶς τόν Θεό, ἔξω ἀπὸ τόν Θεό, ἀποσυνδεδεμένο ἀπὸ τόν Θεό, δέν ὑπάρχει ἀγαθὸ. Ἕνας εἶναι ὁ ἀγαθός, ὁ Θεός. Ἄμα ἐνωθεῖς μέ τόν Θεό ὅλα γίνονται καλά. Ἄμα χωριστεῖς ἀπὸ τόν Θεό τίποτε δέν ὑπάρχει καλὸ. Οὔτε ἐσωτερικὸ, οὔτε ἐξωτερικὸ.

-Καλά, θά πεῖ κανεὶς. Καί τό καλὸ μου φαί, τό καλὸ μου σπίτι, τό καλὸ μου

αυτοκίνητο, τά καλά μου χρηματάκια; Όλα αυτά δέν εἶναι καλά; Καί οἱ καλές μου πραξοῦλες, ὅσες ἔχω κάνει, δέν εἶναι καλές;

Τί καλό νά εἶναι ἀδελφέ, ἅμα δέν σέ ὠφελήσουν γιά τήν αἰώνια ζωή; Όταν ἔχουν ἡμερομηνία λήξεως καί μετά χάνουν τήν ἀξία τους; Γι' αὐτό, τό μόνο οὐσιαστικά καλό στόν κόσμο αὐτό εἶναι ὁ ἄνθρωπος νά φροντίσει νά ἐνωθεῖ μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί κάθε καλό ἔργο νά τό κάνει γιά τήν δόξα Του.

Πῶς ἐνωνόμαστε; Όταν κάνουμε στόν ἑαυτό μας πολλές φορές τήν ἡμέρα τό ἐρώτημα: «Σύ πιστεύεις εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ;»

-Πιστεύεις Γιάννη, Δημήτρη, Μαρία, στόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ; Τόν προσκυνεῖς; Τί σημαίνει «τόν προσκυνῶ;»

Νά, αὐτή τήν στιγμή ἦλθαμε ὅλοι στήν Ἐκκλησία νά προσκυνήσουμε τόν Χριστό. Τί εἶναι αὐτό; Ἐνα τολμηρό βῆμα, γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά τό μεγαλύτερο τρέξιμο πρός τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον» Γιατί ὁ Χριστός, ὁ ὁμόνος ἀγαθός, ἔδωσε τόν ἑαυτό του σέ μᾶς νά τόν παίρνουμε μέσα μας, ὄχι μόνο μέ τήν πίστη, ἀλλά καί σωματικά καί νά γινόμαστε καί ἐμεῖς ἀγαθοί. Γιατί «τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας».

Ἄς τελειώσουμε μέ κάτι σημαντικό, πού καμιά φορά τό ξεχνᾶμε. Εἴμαστε Ἐκκλησία γιά νά εὐεργετοῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο.

Τί νά τήν κάνει ὁ ἄλλος τήν ἀγάπη σου, νά τοῦ δανείσεις μιά βελόνα καί νά τήν πάρεις πίσω; Όταν στό τεράστιο πρόβλημά του, τῆς σωτηρίας του, ἐσύ στάθηκες ἀδιάφορος, καρδιά παγωμένη;

-Μά ἐγώ θά τόν βοηθήσω γιά τήν αἰώνια ζωή, ὁ ἀπλός ἄνθρωπος;

Ναί, ἐσύ. Τό κήρυγμα τῆς αἰώνιας ζωῆς δέν θέλει σοφία. Πόνο θέλει καί ἐνδιαφέρον. Τίποτε ἄλλο. Καί αὐτή τήν διακονία πρέπει ὅλοι νά τήν ἀναλαμβάνουμε, γιατί εἶναι ἡ μεγαλύτερη δοξολογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο πού εἶναι ἀδύνατο σ' ἐμᾶς, τό κάνει εὐκόλο. Καί σώζει ὅποτε θέλει τόν ληστή καί τήν πόρνη. Εἶπε ὁ ληστής: «Μνήσθητί μου Κύριε», καί σώθηκε.

Μετενόησε ὁ ἄνθρωπος δυό λεπτά πρίν ξεψυχήσει; Ἐνώθηκε μέ τόν Χριστό; Τόν δέχθηκε σωτήρα καί λυτρωτή του; Ζήτησε νά λάβει τήν Θεία Κοινωνία;

Ἦ, τότε σώθηκε ἀμέσως διά τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς δοξάσουμε τόν Κύριο γιά τήν ἀπέραντη φιλανθρωπία του. Καί ἄς ἐντείνουμε τόν ἀγώνα μας γιά νά κερδίσουμε τήν αἰώνια ζωή πού μάς προσφέρει. Ἀμήν.-